

BÀI HỌC 9

HÃY LÀ NGƯỜI THEO CHÚA

CÂU GÓC: “*Vậy nên, về phần anh em, phải gắng hết sức thêm cho đức tin mình sự nhờn đức, thêm cho nhờn đức sự học thức, thêm cho học thức sự tiết độ, thêm cho tiết độ sự nhịn nhục, thêm cho nhịn nhục sự tôn kính, thêm cho tôn kính tình yêu thương anh em, thêm cho tình yêu thương anh em lòng yêu mến*” (2 Phi-e-rơ 1 5-7).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: 2 Phi-e-rơ 1:1-15; Ê-phê-sô 2:8; Rô-ma 5:3-5; Hê-bơ-rơ 10:38; Rô-ma 6:11; 1 Cô-rinh-tô 15:12-57.

Tuần này chúng ta học các lời trong 2 Phi-e-rơ 1:1-14. Trong 14 câu này, ông Phi-e-rơ liệt kê cho chúng ta thấy những điều tốt lành mà mỗi Cơ Đốc nhân cần phải sống và làm theo. Các điều tốt này gọi là đức tính. Các đức tính này được ông nhắc đến theo thứ tự. Mỗi đức tính theo sau một đức tính khác. Mỗi đức tính được gây dựng bởi một đức tính đi trước nó, và cú thể cho đến khi chúng đạt đến đức tính cao trọng hơn cả: Lòng yêu thương.

Và cuối cùng, sứ đồ cho chúng ta một bài giảng ngắn về tình trạng của kẻ chết. Chỉ có 14 câu mà chúng ta sẽ học được không biết bao nhiêu điều cao siêu và xúc tích!

MỘT ĐỨC TIN QUÍ BÁU

Đọc 2 Phi-e-rơ 1:1-4. Ông Phi-e-rơ nói chúng ta đã nhận lãnh được gì trong Đức Chúa Giê-su Christ? Như vậy lẽ thật về sự nhân từ và tha thứ của Đức Chúa Trời được nói đến như cách nào?

Ông Phi-e-rơ bắt đầu thư thứ hai rằng ông viết cho những người “đã lãnh phần đức tin đồng quý báu như của chúng tôi”. Ông không nói là chúng ta xứng đáng hay đã làm trọn phận sự nên được hưởng đức tin quý báu, nhưng ông nói rõ ràng rằng đó là một thiên ân, một món quà mà Đức Chúa Trời ban cho. Giống như lời sứ đồ Phao-lô cũng đã viết, “Ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời” (Ê-phê-sô 2:8).

Chúng ta được gọi phải yêu kính Chúa. Nhưng làm sao chúng ta yêu một Đức Chúa Trời mà chúng ta không biết? Qua Đức Chúa Giê-su, qua Kinh Thánh, và qua địa cầu đã được sáng tạo, chúng ta biết về Đức Chúa Trời. Và qua kinh nghiệm sống một cuộc đời có đức tin và sự vâng lời, chúng ta biết Chúa càng hơn. Chúng ta càng biết Chúa là thật khi chúng ta trải nghiệm những điều Ngài hành động trong đời sống chúng ta.

Tiếp đến, ông Phi-e-rơ nói chúng ta cũng đã được ban cho các lời hứa rất lớn rất quý (1 Phi-e-rơ 1:4). Những lời hứa này gồm cả cho chúng ta được dự phần vào bản tánh thánh khiết của Đức Chúa Trời. Loài người đã được dựng nên theo ảnh tượng hoàn hảo của Đức Chúa Trời. Nhưng tội lỗi đã vào thế gian và hủy hoại sự toàn hảo ấy. Bởi vậy chúng ta cần phải được tái sinh (sanh lại) hầu chúng ta có được một đời sống mới trong Đức Chúa Giê-su. Đức Chúa Giê-su đã làm việc để phục hồi bản chất của Ngài trong con người chúng ta, nhưng chúng ta phải xa lánh những hoạt động gian ác nếu chúng ta muốn sự thay đổi và phục hồi xảy ra cho mình.

Cuộc đời bạn sẽ thế nào nếu bạn không cần và không có đức tin? Vì sao câu trả lời của bạn sẽ giúp bạn hiểu món quà đức tin thật là quý báu?

LÒNG YÊU THƯƠNG LÀ MỤC TIÊU CỦA ĐỜI SỐNG CƠ ĐỐC NHÂN

Đọc 2 Phi-e-rơ 1:5-7; Rô-ma 5:3-5; Gia-cơ 1:3,4; và Ga-la-ti 5:22, 23. Các câu này có cùng chủ đề nào?

Các triết gia của thế giới cổ thường liệt kê các đức tính. Đức tính là những điều thiện và tốt mà con người cần có để sống trong đời và giữ cho xã hội được quân bình và hòa hiệp. Trong Tân Ước có một số các đức tính được được kể ra. Các độc giả của hai thư Phi-e-rơ chắc phải biết các đức tính ấy. Bởi vậy, ông Phi-e-rơ liệt kê các đức tính theo thứ tự đặc biệt. Mỗi đức tính sẽ sinh ra và bồi đắp cho đức tính kế tiếp. Và cuối cùng của các tính tốt lành là lòng yêu thương. Mỗi đức tính được nhắc đến có một ý nghĩa quan trọng:

Đức tin: Phải có một niềm tin vào sự cứu rỗi của Đức Chúa Giê-su (xin đọc Ga-la-ti 3:11 và Hê-bơ-rơ 10:38).

Đạo đức: Sự tốt lành trong mọi sự. Đức tin là tốt nhưng đức tin phải đưa đến một con người luôn luôn muốn làm điều đúng và yêu mến sự tốt lành.

Tri thức: Ở đây ông Phi-e-rơ nói đến kiến thức và hiểu biết đến từ một mối tương quan với Cứu Chúa Giê-su Christ.

Tiết độ: Khả năng kềm chế bản năng. Một Cơ Đốc nhân từng trải phải biết kềm chế tư tưởng hay đam mê của mình. Các tư tưởng hay lòng ham thích không kềm chế sẽ đưa đến sự lạm dụng hoặc quá độ.

Kiên trì: sự kiên định, nhịn nhục, không bỏ cuộc, quyết tâm hết lòng tiếp tục làm điều phải cho dù phải gặp khó khăn hay bất bớ.

Lòng tin kính: Trong thời đế quốc La Mã, sự tôn kính được dịch là làm điều phải lẽ. Trong thời Tân Ước, chữ này còn có nghĩa là phải có một tính tình tốt, biết kính trên nhường dưới và kính sợ Đức Chúa Trời (1 Ti-mô-thê 2:2).

Lòng nhơn từ: Mọi Cơ Đốc nhân đều ở trong đại gia đình Cơ Đốc. Sự tôn kính sẽ đưa đến sự nhân từ đối với nhau và đối với người đồng loại.

Tình yêu vô điều kiện: Ông Phi-e-rơ kết thúc bằng liệt kê con đường của mọi đức tính tốt để đến chung điểm ấy là tình yêu thương vô điều kiện. Ở đây, thư ông cùng một chủ đề như lời thư ông Phao-lô trong 1 Cô-rinh-tô 13:13.

Trước khi bắt đầu liệt kê các đức tính, ông Phi-e-rơ nhắc nhở rằng chúng ta phải “cố gắng hết sức” để đạt được các đức tính tốt. Điều ấy có nghĩa gì? Phần nào mà sức người phải làm hầu sống một nếp sống nhơn đức và trung tín?

HÃY SỐNG NHƯ MỘT CƠ ĐỐC NHÂN

Đọc 2 Phi-e-rơ 1:8-11. Ở đây ông Phi-e-rơ nói đến hai điều: (1) điều đã làm cho mỗi Cơ Đốc nhân rồi. Và (2) một Cơ Đốc nhân phải sống như thế nào. Cho biết sự liên quan giữa hai điều này?

Sứ đồ Phi-e-rơ thúc giục các độc giả của mình phải sống một nếp sống xứng đáng trong Đức Chúa Giê-su. Các đức tính như đức tin, nhân đức, kiến thức, kềm chế, nhịn nhục, tôn kính, nhân từ, và yêu thương phải là các đức tính mà càng ngày càng thể hiện trong con người chúng ta. “Vì nếu những điều ấy có trong anh chị em và có nhiều, thì anh chị em sẽ không thành vô tích sự hoặc không kết quả trong sự hiểu biết Đức Chúa Giê-su Christ, Chúa chúng ta” (2 Phi-e-rơ 1:8).

Nạn đề hội thánh mắc phải là không phải tất cả Cơ Đốc nhân đều sống đúng theo lẽ thật trong Đức Chúa Giê-su (2 Phi-e-rơ 1:8). Những người đó họ quên mất rằng họ đã được rửa sạch các tội lỗi trước kia rồi (câu 9). Trong Đấng Christ họ đã nhận được sự tha thứ và Ngài cho họ cùng hưởng sự thánh khiết thiên thượng của Ngài. Kết quả của điều Chúa đã làm cho họ là họ “hãy nỗ lực làm cho vững việc mình được kêu gọi và được tuyển chọn, vì thêm cho mình những điều đó anh chị em sẽ không bao giờ vấp ngã.” (câu 10). Họ không thể viện lẽ nào để trở lại sống như đời sống cũ.

“Chúng ta nghe rất nhiều về đức tin. Nhưng chúng ta cũng cần phải nghe về việc làm nữa. Nhiều người đã tự dối mình. Tại sao? Bởi vì họ sống một đời sống buông thả và theo một đạo lý không có thập tự giá trong ấy.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Đức Tin và Việc Làm*, (trang 50 bản Anh ngữ).

Đọc Rô-ma 6:11. Những lời ông Phao-lô viết ở đây có giống những lời ông Phi-e-rơ viết trong 2 Phi-e-rơ 1:8-11 không?

Cả hai cùng nói rằng, nếu anh em là môn đồ của Chúa, gọi mình là Cơ Đốc nhân thì trong cách ăn ở của mình hãy tỏ ra mình là Cơ Đốc nhân. Và chúng ta là gì? Chúng ta là những kẻ đã được tái sanh trong Đấng Christ!

Bạn nghĩ mình giống như Đấng Christ là bao nhiêu? Bạn phải làm gì để được giống Ngài nhiều hơn?

LÌA CĂN NHÀ TẠM

Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:12-57. Sứ đồ Phao-lô nói điều gì xảy đến khi người ta chết?

Các nhà nghiên cứu Kinh Thánh đồng ý rằng Tân Ước dạy về sự phục sinh của kẻ chết, và không dạy rằng hồn người ta lìa khỏi xác và sống vất vưởng ngoài thân xác. Trong thư 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:16-18, sứ đồ Phao-lô an ủi những tín đồ đã có người thân qua đời. Ông nhắc với họ rằng khi Đức Chúa Giê-su tái lâm, Ngài sẽ kêu mọi kẻ đã chết sống dậy. Trong 1 Cô-rinh-tô 15:12-27, sứ đồ cũng giải thích cận kẽ về sự phục sinh. Ông xác nhận rằng niềm tin Cơ Đốc đặt trên nền tảng của sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su. Nếu Đức Chúa Giê-su đã không sống lại, thì mọi đức tin chúng ta đặt nơi Ngài đều là vô ích. Nhưng ông Phao-lô nói rằng Đức Chúa Giê-su đích thực đã sống lại từ kẻ chết. Ngài là kẻ đầu tiên đã sống lại từ sự chết để sống đời đời. Và sự sống lại (phục sinh) của Ngài chứng tỏ rằng tất cả những ai đã chết trong Chúa rồi cũng sẽ phục sinh như Ngài.

Trong 1 Cô-rinh-tô 15:35-50, sứ đồ Phao-lô cũng nói về một thể xác mới khi những kẻ chết trong Chúa được Ngài đánh thức sống lại. Thể xác mới và thể xác cũ được ông miêu tả rằng sẽ khác nhau. Thể xác mới sẽ không bao giờ chết nữa, nhưng thể xác cũ sẽ chết. Sứ đồ Phi-e-rơ gọi thể xác nơi trần thế là một căn nhà tạm, và ông sẽ không sống mãi mãi trong thể xác tạm bợ của đời này.

Chúng ta thấy rõ ràng là Tân Ước dạy rằng sự chết liên hệ với sự sống lại. Nhưng Tân Ước không hề dạy cái tư tưởng rằng một linh hồn sống đời đời. Hiểu rõ lẽ thật về sự phục sinh rất quan trọng để giúp chúng ta hiểu 2 Phi-e-rơ 1:12-14.

ĐỨC TIN KHI ĐỐI DIỆN VỚI CÁI CHẾT

Đọc 2 Phi-e-rơ 1:12-15. Phi-e-rơ có ý gì khi ông nói rằng không còn bao lâu nữa thì ông sẽ lìa căn lều tạm này?

Các câu này cho chúng ta biết lý do vì sao sứ đồ Phi-e-rơ viết bức thư thứ hai của ông. Thư này là những sứ điệp cuối cùng ông có cho hội thánh. Chúng ta thấy rõ điều ấy trong câu 13, 14, rằng ông biết mình sắp chết. Ông gọi thân thể mình là một căn lều tạm, và ông sắp phải lìa xa nó. Nhưng những lời ông viết cũng cho chúng ta thấy rõ là ông không nhắc gì đến việc linh hồn ông sẽ còn sống sau khi ông qua đời.

Đọc 2 Phi-e-rơ 1:12-15 một lần nữa. Sứ đồ Phi-e-rơ có thái độ nào với cái chết sắp đến của mình? Qua tư tưởng và tình cảm của ông những giây phút này, chúng ta học được bài học nào về đức tin?

Những lời ông Phi-e-rơ viết không biểu lộ một nỗi sợ hãi hay thất vọng nào đâu là ông biết mình sắp chết. Thay vào đó ông chỉ lưu tâm đến những người ông phải để lại. Ông muốn họ đứng vững trong chân lý. Bởi vì chân lý là lẽ thật cần thiết cho con người khi họ còn sống. Một khi người ta đã chết, thì lẽ thật không giúp gì được cho người ta nữa. Trong quá khứ, ông Phi-e-rơ đã làm Đức Chúa Giê-su thất vọng. Nhưng những lời thơ ông viết hôm nay cho thấy quyền năng của Đấng Christ đã hoạt động trong đời ông và thay đổi ông. Cuộc đời của Phi-e-rơ mang lại cho chúng ta niềm an ủi và hy vọng về quyền lực đổi đời của Đức Chúa Giê-su, nếu chúng ta cầu xin Ngài.

Đức tin của chúng ta có thể giúp gì cho chúng ta để chống chọi với sự thật phũ phàng của cái chết? Điều gì Đức Chúa Giê-su làm có thể mang lại hy vọng cho chúng ta? Chúng ta học thế nào để có thể nắm chặt niềm hy vọng này, dầu ngay khi chúng ta đi trong trùng bóng chết?

TỰ TƯỜNG BỔ TÚC:

Như chúng ta đã thấy, sứ đồ Phi-e-rơ biết rằng ông sắp phải chết. Và ông còn biết mình sẽ bị chết như thế nào. Bởi vì chính Đức Chúa Giê-su đã nói trước với ông điều ấy trong Giăng 21:18.

Ông Phi-e-rơ đã chết như thế nào?

“Ông Phi-e-rơ, vì là một Người Do Thái và một người ngoại quốc, đã bị kết án phải đánh đòn và đóng đinh. Trong viễn cảnh của cái chết đáng sợ này, người sứ đồ nhớ lại tội lỗi lớn của ông khi phủ nhận Đức Chúa Giê-su trong giờ thử thách của Ngài. Đã một lần không mau mắn thừa nhận thập tự giá, bây giờ ông xem việc dẫn thân vì phúc âm là một niềm vui cho cuộc sống mình. Và Phi-e-rơ, một người đã chối Chúa của mình, cảm thấy chết trong cùng một cách thức giống như Thầy đã chết là một vinh dự quá lớn lao. Phi-e-rơ đã thành tâm sám hối về tội ấy và đã được Đấng Christ tha thứ. Ngài đã bày tỏ sự tha thứ ấy bằng trách nhiệm giao ông nuôi các con chiên và chiên con của bấy. Nhưng ông Phi-e-rơ không bao giờ có thể tha thứ cho mình. Ngay cả cái ý tưởng kinh hoàng về các sự đau đớn và nhục hình cũng không làm giảm bớt sự cay đắng của nỗi buồn và sự ăn năn của ông. Như một ân huệ cuối cùng, ông đã khẩn khoản xin người hành hình mình cho ông được đóng đinh vào thập tự giá với đầu quay ngược xuống đất thay vì cách bình thường. Lời yêu cầu đã được nhận, và đó là cái chết của vị sứ đồ vĩ đại Phi-e-rơ.” – Trích Ellen G. White, *Các Hoạt Động Của Các Sứ Đồ*, (trang 357, 358 bản Anh ngữ).

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN

1. Hãy nghĩ đến tất cả những lời sứ đồ Phi-e-rơ đã viết về những đức tính mà mỗi Cơ Đốc nhân phải học và thực dụng để sống một cuộc đời thánh khiết. Thế nhưng tại sao nhiều người trong chúng ta vẫn vấp ngã và không sống trọn như một người trong Chúa?
2. Cả lớp hãy suy gẫm lại những điều liệt kê trong 2 Phi-e-rơ 1:5-7. Chúng ta có thể làm gì để bày tỏ các đức tính này? Và làm sao để chúng ta cũng giúp người khác được như vậy?
3. Trong 2 Phi-e-rơ 1:12, ông Phi-e-rơ nói đến một lẽ thật sâu xa. Lẽ thật hay chân lý sâu xa ấy trong thời của Phi-e-rơ là gì, và trong thời đại của chúng ta là gì?